

Plavecké soustředění na Luční boudě

Zimní soustředění na běžkách patří mezi oblíbené zpestření přípravy mnoha vytrvalostních sportů. Postavit plavce, zvyklého vznášet se ve vodorovné poloze, na dvě úzké lyže, přinášelo spoustu komických a někdy dramatických zážitků. Vrcholové středisko v Plzni každoročně jezdilo do Krkonoš. Po jeho zániku, těsně po revoluci, zachovalo tradici soustředění na horách torzo původního slavného klubu s podstatně nižším věkovým průměrem.

První kemp na Luční boudě (*nejvýše položená chata s ubytováním - 1410 m.n.m*) v komornějším složení proběhl ve čtyřidevadesátém. Ten rok nás vyrazilo sedmnáct. Čtyři dospělí, deset dětí do věku devíti let a my tři puberťáci – Ondra, Bory a já. Přesně si vzpomínám, o jaký týden se jednalo, neboť naší hlavní starostí byla volně dostupná televize (*Tou dobou ještě nebyla standardem na každém pokoji. Na horách byl úspěch, když byla ve společenské místnosti.*) z důvodu spuštění vysílání první komerční stanice v Česku – TV Nova.

Do Pece pod Sněžkou nás dopravil autobus kolem poledne. První výzvou se stal přesun z autobusáku na Děvín, kde nám měla rolba nabrat bágly. Vycházka osmi set metrů se stometrovým převýšením se proměnila ve výlet na „půl dne“. Pohled na osmileté děti, nesoucí na zádech větší batohy než ony samy a v rukou po domácku vyrobené vaky s běžkami, musel vypadat jako výjev ze zimního výcvikového tábora Navy Seals pro nezletilé. Kvalitní horská obuv byla tou dobou „samozřejmostí“, takže ujít po zledovatělé cestě v semišových polobotkách se zcela hladkou podrážkou krok dopředu, znamenalo v lepším případě sklouznutí o metr zpět - v horším pořádná záda, naštěstí odpružená obrovskou krosnou.

Cesta rolbou na Luční

Trvalo nám přes hodinu, než jsme dorazili na chatu Děvín. Odvoz bagáže ještě nepřišel, přestože naše zpoždění bylo více než půl hodiny. Telefonát na Luční nás ale uklidnil, že rolba dávno vyjela a že musí dorazit každou chvilku. Po hodině marného čekání bylo nutné udělat rozhodnutí, jak postupovat dále vzhledem k blížící se tmě a osmi kilometrovému výšlapu s více než sedmi sty metry převýšení do našeho cíle. My tři puberťáci jsme zamachrovali a nabídli se, že počkáme až přijedou, naložíme batohy

a v rámci tréninku si to vyběhneme. Ideální řešení, tak aby se mohli všichni dospělí postarat o ty menší děti a dorazili za světla. Naší hlavní motivací zůstat, byla aktuální lenost vyjít z tepla do zimy. Po chvilce dohadování bylo rozhodnuto, že počkáme a zbytek vyrazí přes Výrovku na Luční.

Po další hodině čekání a dvou vypitých čajích, přijela rolba s vysvětlením, že mešká kvůli poruše. Rychle jsme naházeli všechny batohy a běžky do nákladního prostoru a chystali se vyběhnout - nervózní abychom stihli večeri. Řidič nám ale nabídl, že nás vzadu sveze, pokud se tam nějak vměstnáme. Nadšený souhlas, vystřídala euforie a posmívání se zbytku týmu, jak nám to skvěle vyšlo, že nemusíme jít pěšky a vezeme si zadek. Škodolibost se ale nevyplácí, o čemž jsme se měli za chvíli přesvědčit na vlastní kůži.

Cesta vedla vzhůru okolo Richtrových bud - přes chatu Výrovka - traverzem pod vrcholem Luční hory – a dolů od Památníku obětem hor. Prvních pár kilometrů vzrůstalo naše nadšení z nevšedního zážitku a pocitu uspokojení, jak krásně se nám to podařilo „očůrat“. První závan nejistoty se dostavil ve chvíli, kdy rolba prudce zabrzdila a současně se naklonila do úhlu čtyřiceti pěti stupňů. V mžiku jsme se octili všichni tři na zadním okénku řidičovy kabiny. Do smíchu už nám tolik nebylo. Na dotaz co se stalo, přišla „uklidňující“ odpověď: „Nic se neděje, jenom jsme sjeli z cesty. Je trošku mlha, ale známe to tady, takže klid.“ Rolbař chvíli manévroval do všech stran a směrů, než dostal stroj zpět na cestu a mohl vyrazit směr Výrovka.

Po předchozí zkušenosti a při pohledu ven, kde nebylo vidět na krok, se začala vzadu lehce šířit panika přikrmovaná pochybnostmi o střízlivosti našeho odvozu. Ani jednomu se ale nechtělo vystoupit a jít pěšky, takže nezbývalo, než si vzájemně dodávat odvalu a odvést pozornost k blížící se večeri. Po chvilce jízdy řidič volá: „Míjíme Výrovku - za patnáct minut příjezd na Luční.“ Výrazně se nám ulevilo - dostavila se zpět pýcha z vezení si zadků.

Po pěti minutách plynulé jízdy se zničehonic rolba utrhla a řítí se po svahu dolů. Trvalo celou věčnost, než se její pásy chytly a vozidlo zastavilo. Ležíme přimáčknutí na zadek kabiny a čekáme, co se bude dít. Po minutě, trvající tři sta sekund, přichází ze předu znervózňující zpráva: „Musíme zůstat stát a ani se nehnout. Visíme nad „Modrákem“ (*Modrý důl - Sedmiroklí*) a mohli bychom tam spadnout. Zavolali jsme vysílačkou jiný Kässbohrer a ten nás vytáhne. V klidu, tohle je normální.“ V tu chvíli

se strach v nákladním prostoru dal krájet. Bojíme se o život – visíme ze srázu - zavření v kufru rolby – uprostřed bůh ví kde – venku mínus deset, vítr a viditelnost nula. Čekání s vypnutým motorem a venkovním kvílením větru trvalo nekonečných třicet minut, než přijel jiný Kässbohrer a vytáhl nás zpět na cestu. Benefit v podobě cesty rolbou se zdál být pryč.

Po příjezdu nás čekalo překvapení – nikdo z týmu tam nebyl. Lehce naštvaní jsme vyložili bagáž a šli hledat zbytek výpravy. Na recepci byli rádi, že nás vidí, a na dotaz kde jsou ostatní, přišla omračující odpověď, že ještě nedorazili. Po prvotním šoku a ujišťování, že nejde o apríl, vyrazila horská služba směr Pec. Vrátili se za necelou hodinu včetně ztraceného týmu, který špatně odbočil na cestu vedoucí do Modrého dolu, na které zabloudili uprostřed bílých plání a museli celou cestu zpět. Osmi a devíti leté děti odvedly mimořádný výkon v podobě čtyřhodinové, noční vysokohorské túry v zákazu vycházení. Kdo ví, jak daleko od nás v Modrém dole byli? Každopádně v tomto světle se nakonec naše cesta rolbou nezdála tak hrozná.

První tréninkový den

Ráno nás čekal první tréninkový den. Venku mínus deset, mlha a vítr o rychlosti zapříchující zákaz vycházení od horské služby. Po chvíli váhání a včerejším výkonu padlo rozhodnutí, že my tři starší spolu se Špejlíkem (*přezdívka dospělého, Pavla, který nás dostal na starosti*) vyrazíme na běžky. Plán byl jezdit tříkilometrový úsek mezi Luční a Obří boudou (*bývalá česká chata pod Sněžkou*), abychom byli blízko základny.

Po větru, směrem na Sněžku, to jelo samo – po otočení byl problém udělat krok vpřed. Cesta tam trvala deset minut - zpět každý kilometr zabral čtvrt hodiny. Viditelnost se pohybovala okolo padesáti metrů a přes studený vítr šlehající nás do obličeje, jsme neustále kontrolovali trasérky (*tyče značící trasu pro orientaci při snížené viditelnosti*), abychom nesjeli z cesty.

V polovině trápení přišlo vtipné zpestření. Začali kolem létat „prcci“ jak na surfu. Zcela nekontrolovaně svištěli po větru – ruce do široka roztažené, udržující rovnováhu, jim vytvářily účinnou plachtu. Kdo spadl, byl po ledové pláni hnán větrem jak igelitový sáček. Sranda končila v místě, kde cesta na Obří b. ubíhá lehce doleva a vítr vane přímo do Úpské jámy (*několik set metrů vysoký sráz s nejvyšším lavinovým rizikem*).

Děti se nekontrolovaně řítily po větru do propasti. Kdo mohl, snažil se spadnout a nějakým zázrakem zabrzdit.

Dvě z nich se stále řítí plnou parou vpřed - směr sráz. Trenéři se je snaží ve vajíčku (*Po letech si říkám, nebylo-li rychlejší stát rovně s roztaženýma rukama.*) dostihnout. Když se dostávají na jejich úroveň, předvádějí složení jak v americkém fotbale. Zbývalo pět metrů a mohly si skočit jako Sakala. Zbytek zpáteční cesty byl utrpení, protože lehké děti nebyly schopny překonat sílu větru, tak je dospělí táhly na hůlkách.

Při dalším zákazu vycházení už byl trénink jen uvnitř chaty. Všichni jsme si z toho odnesli nezapomenutelný zážitek. Po více než dvaceti letech se člověk jen usmívá, co se dalo zažít, když nad trenéry (*vedoucími, učiteli*) nevisel Damoklův meč - žaloby upjatého rodiče.

Odplata za vypnutí světla

Vysílání Novy způsobilo, že večerka nás tří „starších“ byla daleko po půlnoci. Na pokoji jsme spali společně s nejstarším dospělým, Špejlíkem, který naše nadšení pro noční kino nesdílel. Měl svoje pevně dané rituály - padla desátá a on zalehl. Náš „téměř“ nehučný příchod na pokoj po druhé hodině ranní, doprovázený rozsvícením světla a čištěním zubů, ho kupodivu „lehce“ vytočil. Další večer po návratu na cimru v podobnou hodinu mačkáme světlo a nic se neděje. „Že by vypnuli proud? Ale vždyť telka šla?“ Velmi rychle jsme zalezli do postele a usnuli.

Ranní rozsvícení zářivky působí jako zvuk budíku. Někdo z nás říká nahlas, co všem třem běželo hlavou: „Super, už to funguje.“ - Pavel se začal významně usmívat. Po chvíli to nevydrží a prozrazuje, že na zářivce je ruční vypínač, který jde přepnout a světlo vyřadit (*byl elektrotechnik*). „Neřád“, dostal nás. Když odešel na snídani, nedalo nám to a stříhli jsme si o to, kdo vyzkouší zářivku přepnout, ať to máme pod kontrolou. „Krátká sirka“ vyšla na mě. Stoupnul jsem si na rám postele a horko těžko, natahující ruku jako Saxána, dosáhl krajíčky prstů okraje světla. Po chvilce šmátrání naslepo konečně něco nahmatávám. Prásk - škubu sebou, tělem mi proudí elektřina, ale nemůžu se pustit. Ondra s Borym leží mrtví smíchy na zemi, když vidí, jak se kroutím

a vydávám k tomu skřehotavý zvuk. Naštěstí mně ujíždí nohy - pouštím zářivku - padám na zem a bouchám se do hlavy. Intenzita smíchu u obou graduje.

Po pěti minutách, kdy se konečně přestali smát, pojmenováváme viníka – Špejlík. Celé dopoledne dumáme nad pomstou, až nás konečně napadl geniální nápad: Až usne, dáme mu ruku do studené vody a on se počůrá. Odpoledne jsme strávili plánováním a rozhodli se pozměnit taktiku: Namočíme mu prostěradlo studenou vodou a to bude stačit (*sehnat nádobu na vodu byl problém*). Už samotná konspirace a čekání na večer bylo vzrušující. Stačilo si situaci představit a byl problém přestat se smát.

V jedenáct přišla naše hodina H. S plnými bidony vody otevíráme dveře pokoje. Ihned propukáme v hurónský smích při pomyšlení, co má následovat. První pokus nevychází - zavíráme a vracíme se zpátky na chodbu. Při pátém pokusu se dostáváme až na úroveň jeho postele – jednu ruku přes pus, abychom se nesmáli - druhou vyléváme vodu na prostěradlo. Kapička vody dopadá mimo – přímo na obličej. Pavel je v mžiku na nohou a začíná boj o holý život – zachraň se, kdo může. Utíkáme chodbou směrem společenská místnost - Pavla za zády křičícího něco nepublikovatelného. Uff, v zámku je klíč. Zamykáme se a čekáme, co se bude dít. Za hodinu jsme rozestlali polštáře z křesel a rozhodli se přečkat noc v bezpečí televizního pokoje.

Na snídani se dostavily tři rozlámané, nevyspalé trosky, což naštěstí Špejlíkovi jako pomsta stačilo. Představa nás, plížících se k jeho posteli s bidonem vody, byla balzámem na vše a dodnes nám vykouzlí úsměv na tváři.

Výlet do Špindlu

V polovině soustředění, po odtrénování více než sta kilometrů na běžkách v hnusném počasí, se udělalo krásně - sluníčko ohřálo teploměr na dvacet stupňů, vládlo bezvětrí - prostě nádherný jarní den. Dopolední trénink měřil okolo dvaceti kilometrů a po dobrém obědě, krátkém šlofiků jsme byli připraveni na odpolední část. Dlouhé dohady kam pojedeme, vyústily v rozhodnutí: Jet přes Výrovku a Bufet do Špindlerova mlýnu. Cílem byla cukrárna, dort a zpátky - zhruba pětadvacet kilometrů se sedmi sty výškovými metry. Bylo úchvatně a sluneční paprsky nás nabíjely energií.

Jarní teploty umožnily odložit teplé oblečení a ukázat naše „vypracovaná“ těla. Krátká trička, tenké elastřáky a lehké šušťákovky okolo pasu byl ideální outfit. Do Špindlu jsme „sjeli“ za necelou hodinu. (*Kromě prvního kilometru a půl stoupání byla celá cesta z kopce.*) Není lepší pocit než předjíždění davu „turistů“. Čím více jich míváme, tím lépe se cítíme a zrychlujeme naše tempo – připadáme si jako „nesmrtelní borci“ – tenhle stav myslí je droga.

V rámci prestiže se strhnul závod na modré sjezdovce ve sv. Petru, kdo bude dole jako první. Sjezdařům dělalo potíř, držet s námi krok, což bylo něco pro naše ega a důvod ještě více snížit postoj ve vajíčku. Jediný problém nastal při potřebě zpomalit. Brzdit v šedesáti na běžkách bez hran, není žádný šlágr. Pohled na brzdný manévř - nohy se nám klepou v kolenou, ruce se opírají vší silou o hůlky a tělem se kymácím na všechny strany - musel být k popukání. Celý sjezd se nakonec obeřel bez pádu a my se mohli dole poplácat po zádech, jací jsme pašáci a odměnit se sladkořkou v cukrárně. (*Kafe jsme tenkrát ještě nepili a o pivu ani nemluví.*)

Po spořádání několika dortů zapitých kolou byly najednou skoro tři hodiny odpoledne, ale z teplých křesílek se nám nechtělo. Polemizovali jsme nad tím, kolik času nám zabere cesta zpět, když dolů trvala hodinu. Jednoznačným údajem byla pátá odpoledne, kdy zapadalo slunce, což nám dávalo maximálně dvě hodiny – nejvyšší čas vyrazit.

První co nás zaskočilo, byl výřlap modré sjezdovky, který nám zabral celou hodinu. Na Pláních (*horní stranice lanovky ve svatém Petru*) začal foukat vítr a padala mlha – teplota spadla pod bod mrazu a viditelnost klesla na padesát metrů. V tu chvíli už nám dořlo, že naše oblečení neodpovídá aktuálnímu počasí. Pořád, ale vládla pohoda – cukr v kombinaci s kofeinem dělал své.

Po hodině stoupání s větřem do obličeje přicházíme na Výrovku – teplota spadla na mínus patnáct a vítr sniřuje pocitovou teplotu hluboko pod dvacet. Chlad v kombinaci s počtem ujetých kilometrů spálil poslední zbytky „rychlých cukřů“. Začínal se k nám blížit „hlaďák“. Stáli jsme na hranici vlastních možností.

Chvíli se dohadujeme, co podnikneme (*zavolat a poradit se, neřlo – mobily byly privilegium pár vyvolených*) – je nám zima, máme hlad a řízeň a stále se ochlazuje. Pomyřlení na večeri a naše „nesmrtelnost“ pomohly učinit rozhodnutí vydat se dál. (*Do cíle chyběly poslední tři kilometř, z nichř polovina byla z kopce.*) Tenoučké kapuce

přes čepice nás chránili před arktickým větrem. Pochodujeme krok sum krok se schoulenou hlavou, ponoření hluboko do vlastních myšlenek. Nacházíme se na hraně našich fyzických a psychických sil.

Těsně pod vrcholem si Bory lehá na sníh a prosí, ať ho tam necháme. Všechno už mu je jedno. Bylo fascinující, jak nám jeho zlomení způsobilo příliv nové energie – jako injekce adrenalinu. Jeden po druhém jsme se střídali v jeho zvedání a postrkávání směr domov. Víím, že kdyby se zlomil jako první někdo jiný, situace by byla úplně stejná – jen v opačném gardu. Mnohokrát jsem se o tom později přesvědčil.

Jeden a půl kilometru výšlapu k Památníku obětem hor zabralo přes tři čtvrtě hodiny. Nahoře bylo mínus dvacet a vítr o rychlosti orkánu. Následoval sjezd, trvající přes dvacet minut, kvůli nemožnosti udržet balanc přes duny sněhu, po tmě a na vyčerpaných nohách, takže jsme se každých padesát metrů ocitli na zemi. S příchodem do vstupní haly (*zimní vchod pro běžkaře*) se v nás rozlil pocit naprosté úlevy z prožitého extrémního zážitku. Po chvilce rozmrzání sundáváme kapuce a zjišťujeme, že Bory má omrzlé ucho, jak si ji nebyl vyčerpáním schopen průběžně rovnat. Naštěstí to bylo jediné negativní, co nám toto nezapomenutelné odpoledne přineslo.

Jsem vděčný, že jsem mohl prožít s kamarády skvělé soustřední, které nás spojilo na celý život. Díky Ondro, Bory a všichni, kdo jste tam byli s námi.